

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoR/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118205542
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3118205542.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovcej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobkyne: A. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Centrum II. 84/30 Dubnica nad Váhom, zast.: Mgr. Erika Ranušová, advokátka so sídlom Moyzesova 1200/12, Dubnica nad Váhom, IČO: 42 142 458, proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 927 795, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. mája 2023, č.k. 12Csr/1/2018-216, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovskej a mediačnej so sídlom Dunajská 15, Bratislava, vydaný dňa 12.05.2017 pod č. IJ-R/0816/0057 a v konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodujúce právne posúdenie založil súd prvej inštancie na ust. § 45 ods. 1 až 3 Zák. č. 335/2014 Z.z. K dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku potom uviedol, že tento je založený na nesprávnom závere o platnosti uznania dlhu zo strany žalobkyne ako spotrebiteľky voči žalovanému ako právnenému nástupcovi dodávateľa. Neplatnosť uznania dlhu spočívala podľa súdu prvej inštancie v tom, že uznanie dlhu neobsahuje určito a zrozumiteľne informáciu, či je uznávaný dlh premlčaný alebo nie a neobsahuje vyjadrenie vedomosti dlžníka, že uznáva premlčaný dlh. Pritom dlh z úverovej zmluvy bol podľa súdu prvej inštancie splatný najneskôr 07.07.2011, a pokiaľ k uznaniu došlo dňa 02.11.2015, bol jednoznačne uznávaný premlčaný dlh. Uznanie premlčaného dlhu bez jednoznačného vyjadrenia vedomosti dlžníka o premlčaní, nemohlo mať podľa súdu prvej inštancie právne následky predpokladané ust. § 558 OZ a pokiaľ napadnutý rozhodcovský rozsudok napriek tomu z uznania dlhu vychádzal, bol naplnený dôvod na jeho zrušenie podľa ust. § 45 ods. 1 písm. i) zák. č. 335/2014 Z.z.

3. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 257 ods. 1 CSP a úspešnejšej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobu zamietnuť. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti uznania dlhu a absencii následkov uznania podľa ust. § 558 OZ, ktorá mala byť spôsobená absenciou prehlásenia žalobkyne o vedomosti

o premlčaní dlhu. Citujúc ust. § 558 OZ mal žalovaný zato, že v tomto ustanovení nie je žiadnym spôsobom stanovený dopad na premlčanie v prípade uznania dlhu bez vedomosti dlžníka o jeho premlčaní. Predmetom ust. § 558 OZ je podľa žalovaného len založenie domnienky existencie dlhu v čase uznania, a preto vyjadrenie/nevyjadrenie vedomosti dlžníka o premlčaní uznávaného dlhu má dopad výlučne na to, či z tejto domnienky možno alebo nemožno vychádzať.

5. Podľa žalovaného nemá vedomosť/nevedomosť dlžníka o premlčaní uznávaného dlhu žiaden dopad na otázku premlčania, ktorá sa bez ohľadu na ňu riadi ustanovením § 110 ods. 1 veta druhá OZ. Uvedené ustanovenie vôbec nepodmieňuje novú desaťročnú premlčaciu dobu otázkou vedomosti / nevedomosti dlžníka o premlčaní. Na podporu svojho názoru citoval žalovaný rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/47/2013 zo dňa 29.01.2014 a poukázal na ním odkazované ďalšie rozhodnutia, vrátane rozhodnutia Najvyššieho súdu R 51/1968 (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 3Cz/6/1968 z 27. 02. 1968). Žalovaný poukázal tiež na komentár k Občianskemu zákonníku, z ktorého citoval, že: „Účinok začatia plynutia novej desaťročnej premlčacej doby nastane aj v prípade absencie vedomosti toho, kto dlh uznal, že je dlh premlčaný.“

6. Podľa žalovaného nebol preto nárok priznaný rozhodcovským rozsudkom v čase začatia rozhodcovského konania premlčaný a súd prvej inštancie preto nerozhodol správne, keď žalobe vyhovel. Nad rámec uvedeného mal žalovaný zato, že konštatovanie neplatnosti uznania dlhu súdom prvej inštancie je prehnaným formalizmom a poukázal aj na to, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s Nálezom PL. ÚS 11/2016 zo dňa 07.02.2018, ktorým bolo zrušené ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., v dôsledku čoho bol podľa žalovaného rozhodcovský súd oprávnený prejednať aj prípadne premlčaný nárok.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

8. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 CSP.

9. Podstatou odvolania žalovaného je nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní práva priznaného napadnutým rozhodcovským rozsudkom založený na názore žalovaného, že nová desaťročná premlčacia doba plynie v dôsledku uznania dlhu podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ bez ohľadu na vedomosť dlžníka o premlčaní uznávaného dlhu. Žalovaný v odvolaní nerozporuje skutkový záver súdu prvej inštancie, že uznanie dlhu neobsahovalo jednoznačné vyjadrenie žalobkyne ako dlžníčky, že má vedomosť o premlčaní uznávaného dlhu a nerozporuje ani záver, že pred uznaním dlhu uplynula všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 OZ.

10. Podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ, ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

11. Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

12. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že nevedomosť dlžníka o premlčaní uznávaného dlhu nemá vplyv na možnosť aplikácie citovaného ust. § 110 ods. 1 veta druhá OZ a teda na nástup novej desaťročnej premlčacej doby. K tejto problematike zaujal stanovisko Najvyšší súd SR v nedávnom rozhodnutí 5Cdo/239/2022 zo dňa 28.02.2024, v ktorom sa priklonil k záveru, že bez vedomosti dlžníka o premlčaní uznávaného dlhu nedochádza k plynutiu novej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ. K tomu najvyšší súd uviedol: „Podľa názoru najvyššieho súdu je uznanie dlhu v Občianskom zákonníku upravené ako jednotný inštitút. Právna úprava tohto inštitútu v § 558 OZ obsahuje podmienky jeho uplatnenia a jeho následky. Takisto upravuje v druhej vete podmienky uznania premlčaného dlhu. Túto úpravu (obdobne ako je to napr. pri náhrade škody) potom dopĺňa osobitná úprava dĺžky premlčacej doby uznaného práva vo vete druhej § 110 ods. 1 OZ. Ustanovenie § 110 ods. 1, veta druhá OZ je teda iba osobitnou reguláciou (odlišnou od všeobecnej 3-ročnej) dĺžky premlčacej doby dlhu (práva), ktorý bol uznaný, čo do dôvodu i výšky podľa § 558 OZ. Pokiaľ teda

platí, že podmienkou účinného uznania premlčaného dlhu podľa § 558 OZ je vedomosť dlžníka o tomto premlčaní, je táto vedomosť podmienkou aj počiatku plynutia novej, teraz už desaťročnej premlčacej doby podľa ustanovenia § 110 ods. 1 druhej vety OZ.“

13. Odvolací súd sa s citovaným rozhodnutím najvyššieho súdu stotožňuje a odkazuje naň aj v podrobnostiach, v ktorých sa vysporiadava s judikatúrou citovanou žalovaným na podporu jeho názoru. Z uvedeného potom vyplýva, že súd prvej inštancie správne považoval právo priznané napadnutým rozhodcovským rozsudkom za premlčané. Hoci sa možno stotožniť so žalobcom, že ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. bolo zrušené Nálezom PL. ÚS 11/2016 zo dňa 07.02.2018, došlo následne k prijatiu právnej úpravy ust. § 54a OZ, podľa ktorej premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

14. Zásadným pre správnosť výroku napadnutého rozhodnutia je však to, že napadnutý rozhodcovský rozsudok vychádzal z ustanovenia § 558 OZ, ktoré dokonca citoval v odôvodnení ako prvé, vrátane druhej vety: „Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní“. Ako bolo uvedené, nie je v konaní sporu o tom, že obsah uznania dlhu neumožňuje prijať záver, že žalobkyňa mala v čase uznania dlhu vedomosť o jeho premlčaní. Pokiaľ teda rozhodcovský súd aplikoval na tento skutkový stav ustanovenie § 558 OZ, došlo z jeho strany k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Za nesprávne právne posúdenie sa totiž konštantne považuje aplikácia takej právnej normy, ktorú na daný skutkový stav použiť nemožno.

15. Vzhľadom na uvedené tak došlo jednoznačne k naplneniu dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. l) Zák. č. 335/2014 Z.z., podľa ktorého účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vo výroku vecne správny.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní plne úspešná, trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).